

- A. **Νικόλας Άσιμος**
(βιογραφία-σπουδές- θέατρο – κινηματογράφος - μουσική ενασχόληση)
- B. **Τραγούδια δίχως καβάντζα καμιά**
(τα προβλήματα με τις εταιρίες- η διακίνηση της μουσικής του Άσιμου)
- Γ. **Ο Νικόλας Άσιμος ως ποιητής**
(σχολιασμός ποιημάτων του)
- Δ. **Και δυο υστερόγραφα.**
(απόψεις του Ν. Άσιμου)
- Ε. **Η δισκογραφία του Νικόλα Άσιμου**
(επίσημη –μέσω εταιριών κυκλοφορία δίσκων – συνεργασίες)
- ΣΤ. **Μελοποιημένη ποίηση του Νικόλα Άσιμου**
«Ο Σάλιαγκας κι ο Μάλιαγκας»
«Αγαπάω κι αδιαφορώ»
«Θα 'ρθω να σε βρω»
« Θα νικήσουμε –Βενσερέμος»
«Καταρρέω»
«Μπαγάσας»

Νικόλας Ασιμος

«... Χιλιάδεςδυο αλήθειες ο πόνος μου γεννάει..»

«Ουχί Νίκος, ουδέ Νικόλαος. Νικόλας και το Άσιμος με γιώτα.

Ουχί Ασίμος, ουδεμίαν σχέσιν έχω με τον Ισαάκ Ασίμωφ. Τώρα θα μου πεις γιατί το Άσιμος με γιώτα. Γιατί όταν λέμε «ο τάδε είναι άσημος τραγουδιστής...» η λέξη «άσημος» παίζει το ρόλο επιθετικού προσδιορισμού στη λέξη «τραγουδιστής» και γράφεται με ήτα. Ενώ το «Άσιμος» είναι όνομα ή καλύτερα επώνυμο, και ουχί ο επιθετικός προσδιορισμός του εαυτού μου».

«ΟΤΑΝ ΠΛΑΚΩΣΕΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ, ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ...»

Νικόλαος Ασημόπουλος γεννήθηκε στις 20 Αυγούστου του 1949 στη Θεσσαλονίκη. Οι γονείς του πήγαν στη Θεσσαλονίκη μόνο για τη γέννησή του. Αμέσως μετά επέστρεψαν στην Κοζάνη όπου και ζούσαν. Ο πατέρας του, Λάζαρος, ήταν έμπορος γυαλικών. Τη μητέρα του την έλεγαν Μαρία. Ο Νίκος ήταν το πρώτο τους παιδί, ακολούθησαν ο Βασίλης και ο Δημήτρης. Η πρώτη του σοβαρή εξωσχολική δραστηριότητα ήταν ο αθλητισμός. Ασχολήθηκε με το άλμα εις ύψος, όπου και διακρίθηκε, καταλαμβάνοντας την τρίτη θέση στους μαθητικούς αγώνες σχολείων της Μακεδονίας το 1965. Ταυτόχρονα αρχίζει και το ποδόσφαιρο, σαν τερματοφύλακας. Δέχτηκε επίσημη πρόταση από την ποδοσφαιρική ομάδα της Κοζάνης αλλά η συμφωνία χάλασε. Στα δεκαοχτώ του έφυγε για τη Θεσσαλονίκη, όπου πέρασε στο Νεοελληνικό Τμήμα της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου. Έως τότε δεν είχε εκδηλώσει καμία έφεση προς τη μουσική. Αντιθέτως, έγραφε στιχάκια και ποιήματα, σχεδόν από την πρώτη Γυμνασίου. Πέρα από τη φιλολογία, σκεφτόταν να γίνει δημοσιογράφος. Έγραψε ένα άρθρο σε κάποια εφημερίδα της Θεσσαλονίκης, χρησιμοποιώντας για πρώτη φορά το ψευδώνυμο **Άσιμος**. Έκτοτε το καθιέρωσε. Στη Θεσσαλονίκη ασχολήθηκε πολύ με το Θέατρο. Έφτιαξε ένα φοιτητικό θεατρικό εργαστήρι παίζοντας Αριστοφάνη, Μένανδρο, Μολιέρο. Ταυτόχρονα αγόρασε και την πρώτη του κιθάρα. Αυτοδίδακτος μουσικός, άρχισε εμφανίσεις σε μικρές μπουάτ. Ούτε μύγα στο σπαθί του. Ανυπότακτος, αγνόησε όλες τις προειδοποιήσεις της λογοκρισίας για τα τραγούδια του και τα λεγόμενα του. Συνελήφθη και κρατήθηκε στην Ασφάλεια. Όταν τον άφησαν, η ταυτότητα του είχε χαθεί. Δεν έβγαλε άλλη. Αυτό το κατάφερε μόνο δέκα οχτώ χρόνια αργότερα -ενάμιση χρόνο πριν το θάνατο του- καταφέροντας να του εκδώσουν μία ταυτότητα στο όνομα Άσιμος με τη «διευκρίνιση» στο σημείο του θρησκευματος: Άνευ θρησκευματος.

Το 1973, και χωρίς πτυχίο, κατέβηκε στην Αθήνα. Εμφανίστηκε σε αρκετές μπουάτ στην Πλάκα. Πέμπτη Εποχή, Ενδεκάτη Εντολή, Μουσικό θέατρο Φτώχειας, Χνάρι, Σούσουρο-μουσικό καφενείο. Στην ουσία, πρόκειται για ένα είδος μεικτού Θεάματος, στο οποίο, πέρα από τα τραγούδια, περιλαμβάνει θεατρικά, πρόζες και συνομιλία με τους θαμώνες, σε μια εκδοχή του Μπρεχτικού θεάτρου. Συνεργάτες του οι Γκαϊφύλιας, Ζωγράφος, Ζουγανέλης, Ανδριανός, Μπουλάς, Χάρβας, Τζαβέλας. Το 1975 κυκλοφόρησε τα πρώτα του τραγούδια, σε ένα δισκάκι σαρανταπέντε στροφών. «Μηχανισμός» και «Πανηγύρι». Παράλληλα άρχισε την έκδοση «παράνομων»

κασετών με τα τραγούδια του. Τις διακινούσε μόνος του, στα Προπύλαια, στο Πολυτεχνείο, στο Μοναστηράκι και στα Εξάρχεια. Έστηνε υπαίθριες αυτοσχέδιες παραστάσεις. Όλα του τα χρόνια στην Αθήνα τα πέρασε στα Εξάρχεια. Το πρώτο σπίτι του ήταν στη Βαλτετσίου -στο οποίο κατά κάποιο τρόπο είχε κάνει κατάληψη- και αργότερα, έως και το θάνατο του, έμεινε σε ένα ψιλικατζίδικο που άνοιξε στην Καλλιδρομίου. Το μαγαζάκι το είχε ονομάσει «χώρος προετοιμασίας». Σύχναζε στο Παρασκήνιο, το Καλλιδρόμιο, το Τσαφ, το Νταντά, τη Ράμπα... Το 1976, από τη σχέση του με τη Λίλλιαν Χαριτάκη, γεννήθηκε η κόρη του, η Λίλλιαν-Κυριακή.

Φυλακίστηκε για δύο μήνες το 1977, μαζί με άλλους πέντε εκδότες - συγγραφείς με επίσημη κατηγορία «εξέχουσες προσωπικότητες που επηρεάζουν αρνητικά το κοινωνικό σύνολο». Το 1981, έγραψε το βιβλίο «Αναζητώντας Κροκανθρώπους», το 1982, ο πρώτος του μεγάλος δίσκος, «Ο Ξαναπές». Δέκα τραγούδια, εκ των οποίων στα τέσσερα συμμετέχουν ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου και η Χαρούλα Αλεξίου. Το 1987 ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου ερμηνεύει πέντε τραγούδια του στα «Χαιρετίσματα». Την ίδια χρονιά ο Άσιμος οδηγήθηκε στις φυλακές Κορυδαλλού με την κατηγορία του βιασμού, κάτι το οποίο δεν τεκμηριώθηκε ποτέ. Αποφυλακίστηκε με χρηματική εγγύηση, αλλά δεν κατάφερε να ξεπεράσει τη μεγάλη του πίκρα γι' αυτή την αβάσιμη κατηγορία. Νοσηλεύτηκε σε ψυχοθεραπευτική κλινική. «Είμαι πάντα πρόθυμος να δεχτώ μαθήματα, είμαι πάντα ανοιχτός να δεχτώ μηνύματα, είμαι πάντα έτοιμος να δεχτώ χτυπήματα, είμαι αυτό που ήμουν πάντα, εγώ γεννήθηκα στο κυπαρίσσι.» Τον τελευταίο χρόνο αρχίζει να σκέφτεται σοβαρά την αυτοκτονία. Το λέει σε όλους τους φίλους του. Του λένε: «Εσύ, ρε Νικόλα, θα αυτοκτονήσεις; Ένας μαχητής τής ζωής;». Απαντάει: «Επειδή είμαι μαχητής θα αυτοκτονήσω όρθιος». Κλείνεται για μέρες στο καμαράκι, στο πίσω μέρος του μαγαζιού. Κάθε μέρα αφήνει κι ένα σημείωμα στο τζάμι. «Θα περιμένω άλλη μια μέρα.» Προσπαθεί να κρεμαστεί τρεις φορές. Την πρώτη έσπασε το σχοινί και τη δεύτερη η καρέκλα. Την τρίτη, όλα πήγαν... καλά. 17 Μαρτίου 1988. Άφησε κι ένα σημείωμα στον ιδιοκτήτη από τον οποίο νοίκιαζε το ψιλικατζίδικο, αυτοσαρκαζόμενος για την «ανικανότητα» του να αυτοκτονήσει: «Συγγνώμη, ρε Νίκο, που δε σου άδειασα νωρίτερα τη γωνιά, αλλά ως και ο θάνατος δε με ήθελε». Ένωθε από παντού την πίεση να τον συνθλίβει. Οδυνηρή μοναξιά και απόλυτο χάσμα στην επαφή και τη συνεννόηση με τους ανθρώπους. «Κάποτε, θυμάμαι, μίλαγα ακόμη με τους ανθρώπους. Τώρα πια δεν εξηγώ. Το έχω σταματήσει.» Μετά θάνατον, κυκλοφόρησαν δύο ακόμη δίσκοι του. «Το φανάρι του Διογένη» με τη συμμετοχή της Σωτηρίας Λεονάρδου, και το «Γιουσουρούμ-Στο φαλιμέντο του κόσμου», με τη συμμετοχή του Παπακωνσταντίνου. Το 1989, ο κρατικός ραδιοφωνικός σταθμός WDR της Γερμανίας του αφιερώνει μία τρίωρη εκπομπή στον Άσιμο στο πλαίσιο του προγράμματος «Οι αιρετικοί τού κόσμου». Έκτοτε, όλο και περισσότεροι -νέοι κυρίως- ανακαλύπτουν τα τραγούδια αυτού του κολασμένου για αλήθεια και ζωή ανθρώπου. Ενός ιδιότυπου δραματουργού που εξιδανίκευσε τελετουργικά το θάνατο του με τραγικό και σαρκαστικό τρόπο. Μιας φιγούρας που δε χωρούσε πουθενά και ζούσε για να ανατρέπεται τα μη ανατρέψιμα. «Ο άνθρωπος που δεν υπήρξε ποτέ» ή, τουλάχιστον, υπήρξε με έναν κάποιο τρόπο... Ίσως, τον πλέον ζόρικο. Άφησε περίπου 140 τραγούδια. Κηδεύτηκε στο νεκροταφείο της Καλλιθέας. Στην πλάκα, χαραχτήκαν τα στιχάκια τού «Μπαγάσα». Πέντε χρόνια αργότερα, τα οστά του μεταφέρθηκαν στο νεκροταφείο της Κοζάνης. «Όταν πλακάσει ο θάνατος, αρχίζει η καταγραφή τής ζωής. Το καλό με μένα, αλλά και το ζόρι, είναι ότι ξέρω συνειδητά το θάνατο μου, και μαζί με την καταγραφή της πεθαμένης ζωής μπορώ να καταγράψω και το θάνατο μου.»

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΔΙΧΩΣ ΚΑΒΑΝΤΖΑ ΚΑΜΙΑ

«Τρεχάτε - τρεχάτε - τρεχάτε εμέ το θηρίο να δείτε! Υπήρξα αλήτης και χίππυς - και χίππυς! Και ο τρομοκράτης, ο πρώην, ο πιο φοβερός τρομοκράτης των δρόμων! Και έγκλειστος ψυχιατρείων! Μα έγινα τώρα καλός..»

Για την επίσημη δισκογραφία, η ιστορία με τα τραγούδια του Νικόλα Άσιμου όσο ο ίδιος ζούσε- περίπου άρχισε και τελείωσε με ένα 45άρι δισκάκι και ένα δίσκο μακράς διάρκειας «Ο Ξαναπέζ». Άντε και με μισό δίσκο του Βασίλη Παπακωνσταντίνου, τα «Χαιρετίσματα». Το 45άρι λεγόταν «Μηχανισμός». Οι λογοκριτές δεν το εντόπισαν εγκαίρως και το απαγόρευσαν μετά την κυκλοφορία του. Αγνοώ με ποιο σκεπτικό, εφόσον το θέμα του (η «περηφάνια» ενός αναρχικού καλλιτέχνη που τον ψήνουν να δισκογραφήσει ένα τραγούδι του) μόνο από την κεκτημένη λογοκριτική ταχύτητα της μεταπολίτευσης θα μπορούσε να θεωρηθεί «ανατρεπτικό».

*«Με πείσανε να γίνω ρεβιζιονιστής/και να γυρίσω δίσκο
θα 'ρθει όμως καιρός/που κι' εσύ θε να πειστείς πως έτσι δε την βρίσκω»*

Ο ίδιος, όμως, ο Άσιμος τα εξηγεί καλύτερα στο βιβλιαράκι του «Αναζητώντας Κροκανθρώπους»: «Μέσα στο χάος που επικρατούσε ακόμα τότε (Καλοκαίρι '75, η επιτροπή λογοκρισίας απουσίαζε διακοπές) το τραγούδι παίχτηκε στο ραδιόφωνο δυο τρεις φορές, σε διαφημιστικές εκπομπές της εταιρείας. Ωσπου το πήρανε χαμπάρι (Χατζιδάκις έφα: «δεν είναι ποίηση αυτή») απαγορεύτηκε και τετέλεσται. Όπως τετέλεσται γρήγορα και η δικιά μου ανάμειξη με το σούπερ μάρκετ του θεάματος. Για όλη αυτή την ιστορία πληρώθηκα 3 (τρία) κατοστάρικα για εκτελεστικά τραγουδιστή». Φορτώθηκε λοιπόν την κιθάρα του και προτίμησε την κατ' ιδίαν τραγουδοποιία, με το μόνιμο κίνδυνο της γραφικότητας.

*«Καλοκαιράκι γλυκό/σε βαποράκι να μπω/για ταξιδάκι παραθεριστικό
να γίνω έτσι κι εγώ/φρικό καλοκαιρινό/να μοιάζω φρούτο εποχιακό.»*

Στο κασετόφωνο γυρίζουν ξανά και ξανά όλες οι κασέτες που ηχογραφήσε και πουλούσε για να ζήσει. Η τέχνη του Άσιμου μοιάζει τις περισσότερες φορές ανολοκλήρωτη, πρόχειρη. Στα πιο πολλά τραγούδια δίνει την εντύπωση ότι παράτησε τη συνθετική διαδικασία στη μέση. Πολύ συχνά κρατάει στίχους εμφανέστατα προβληματικούς.

*«Τα μονοπότια είναι πολλά/μα είναι λίγα τα/
τα... πόχουν καρδιά/εγώ πηδάω κι απ' τον γκρεμό/τα κάγκελα μου τα καταργώ.»*

Βέβαια, κάποια απ' αυτά τα τραγούδια (όχι τα περισσότερα όμως...) δύσκολα τα αντιλαμβάνεσαι χωρίς τη σκηνική εκφορά τους. Ο Άσιμος έδινε κανονικό «σώου» στα μαγαζιά ή στους δρόμους - με παρλάτες, κοστούμια, μάσκες, πλακάτ, κλακαδόρους και όλη τη σημειολογία του «χάππενινγκ». Ωστόσο, πολλές φορές είναι απλώς ακατάληπτος για τους *Μη Μνημένους* - ίσως ακόμη και γι' αυτούς. Όπως, ας πούμε, όταν μπλέκονται η «τραγικότητα» με τη «Φώφη», τους «23 ορόφους» και την κρουαζιέρα κάποιων πρεζάκηδων.

*«Να είχα ένα κότερο να μάσω τα πρεζόνια/
γιατί τα ρήμαζαν κι αυτά τα τελευταία χρόνια.
Τραγικότης, όχι - κι όλα στην απόχη/σ' αγαπών ρε Φώφη/23 ορόφοι.»*

Κι όμως, μέσα στο τοπίο της πιο αδέξιας στιχουργικής, των πιο κλισέ συμβόλων, ξεπηδούν εδώ κι εκεί κτίσματα τραγουδιών λαξευμένα με τόση μαστοριά και έμπνευση, που σχεδόν αποστομώνουν τον ακροατή. Ιδίως όταν ο δημιουργός αφήνει στο πλάι τη «στράτευση» και γίνεται ανθρώπινος, δηλαδή βαθιά ερωτικός.

*«Να σ' αγαπήσω, να μ' αγαπήσεις/έστω για λίγο, για τοσοδούλι
σαν ζευγαρώνουν δυο βεγγαλικά/ μοιάζουν με μηνύματα τηλεπαθητικά
στων προσώπων μας τις ζάρες.
Με δίχως σημαίες και δίχως ιδέες/δίχως καβάντζα καμιά
ντύθηκε η μέρα τα γούστα της νύχτας/και η ψυχή μου πηδά
στου απέραντου την ψύχρα.»*

Αυτός ο ερωτικός Άσιμος, για όποιον έχει καθαρή ακοή, εκπέμπει στις συχνότητες μιας σπάνιας και ακριβής ποιητικής. Ακόμη κι όταν καταλήγει στην πιο εγωκεντρική ενδοσκόπηση:

*«Μάγεψαν και σένανε τα ζωτικά/κάνεις πάλι κύκλους σ' άλλη αγκαλιά
Και μη μας τρομάζουν φως μου οι πληγές/στις χρυσές στιγμές μας πλάι μας κι αυτές
Αγαπάω κι αδιαφορώ/κι έχω φτιάξει έναν καινούργιο εαυτό/τόρα πια, με αγαπάω κι
εμένα όπως εσένα.»*

Και πάνω κει που λες «νάτος ο ποιητής», οι λέξεις ξανά τον παρασέρνουν σε μια βρεγμένη κατηφόρα. Κουτρουβαλάνε μέχρι τον πάτο και στέκονται φαιδρές, με το κεφάλι κάτω και τα πόδια τους στον αέρα.

Ο διαρκής σαρκασμός κλείνει, βέβαια, το μάτι στη ζωή. Της λέει ότι είναι μεν αφόρητη, αλλά ο πρωταγωνιστής δε θα χάσει την αίσθηση ότι, ως έργο, η ζωή είναι μάλλον κωμωδία. Ακόμη κι όταν τινάζονται στον αέρα στιγμές μοναδικές, όπως η γέννηση του παιδιού του.

*«πανάθεμά σε φύση γεννήσαμε κορίτσι
κι εσύ σαν τη μαμά σου/το θες ομοίωμα σου.»*

(Αφιερωμένο στη μάνα του παιδιού μου Λίλιαν, που ονομάτισε την κόρη της Λίλιαν, όπως ο Κωνσταντίνος Α΄ Παλαιολόγος ονομάτισε τον υιόν αυτού Κωνσταντίνον Β΄ Παλαιολόγον...).

Σταθερές εμμονές του τραγουδοποιού είναι η κοινωνική αφύπνιση και η συλλογική δράση. Γράφει τραγούδια επαναστατικά -ή μάλλον επαναστατημένα, φλεγόμενα...- που κάποτε τα στολίζει με ευρηματική γλωσσοπλασία.

*"Την πνευμονοκονίαση εγώ τη συζητώ
ρομποτ-ανθρωπο-μήχανση και ξυπνο-πνευματ-ύπνωση
δε θέλω να τη φάω."*

Στον «Μπαγάσα», συγκινητικότερος παρά ποτέ, ουσιαστικά μεταφυσικός, ανοίγει μια συγκλονιστική ψιλοκουβεντούλα με τον Ουρανό. Σαν να προσεύχεται.

*«Να ξαναγίνω καβαλάρης και ξαναέλα να με πάρεις, Ουρανέ.
Για δεν υπήρξα κατεργάρης και την χρειάζομαι τη χάρη σου μωρέ.»*

Ρίχνει συνέχεια σπόντες στους συνοδοιπόρους του επί της Γης. Ζητάει την αγάπη τους, παραπονιάρικα και απεγνωσμένα:

*«Τον πόλεμο μισώ και απ' τη ζωή αποζητώ/ να μη μου μείνει μόνο το παράπονο
Κι ας ήταν μια φορά να μ' είχες πάρει αγκαλιά/το ξέρω, σου ζητώ πάρα πολλά.»*

Ή τους διαβεβαιώνει ότι τον χάνουν για πάντα, ότι είναι πια πολύ αργά:

*«Ίσως να ξανάρθεις όταν θα 'χω πια χαθεί ή θα μ' έχουν θάψει ή θα έχω μαραθεί
κι ας μη σου καίγεται καρφί/κι ας συνήθισες κι εσύ.»*

Τελευταίος αποχαιρετισμός, η μονομερής καταγγελία ενός, ας πούμε, Συμβολαίου Ζωής. Η εφαρμογή του συνοδεύτηκε από πίκρες. Περραστικά στην κοινωνία - ας μείνει κολασμένη. Ο Σαρτρ, εξάλλου, το 'χε πει πολύ καλά: *Η Κόλαση είναι οι άλλοι άνθρωποι.*

«Συμβόλαιο δεν έχω πια με τη ζωή ετούτη/περαστικά σας ρε παιδιά - για σας το μπαλαμούτι...»

Και δυο υστερόγραφα.

Πρώτον. Το δισκογραφημένο μέχρι σήμερα έργο του Άσιμου μικρή εικόνα δίνει για τις μουσικές του ανησυχίες. Καλαματιανά/κάντρυ/μπλουζ/ρέγγε/ζείμπέκικα/ροκ εν ρολ/χασαποσέρβικα/δημοτικοφανή/ τσιφτετέλια/τσάμικα/καρσιλαμάδες/αναφορά σε παιδικά τραγούδια/ αναφορά σε έντεχνα της εποχής/βαλς είναι ορισμένα από τα χαρακτηριστικά των τραγουδιών του, όπως προκύπτουν από τις κασέτες που πούλαγε. Τίθεται επίσης ένα ζήτημα για τραγούδια που πιθανόν δεν ηχογράφησε.

Δεύτερον. Ας ακουστεί ένας δικός του τελευταίος λόγος, που αισθάνομαι ότι θα μας τον έφτυνε κατάμουτρα αν ζούσε για να διαβάσει τούτες τις σελίδες: *« πάντως, παρόλο που δεν αισθάνομαι ιδιοκτήτης των τραγουδιών μου, όσον αφορά τις εταιρείες και τους λοιπούς ραδιοφωνο-τηλεο-πτικούς, τους απαγορεύω την εκμετάλλευση των τραγουδιών μου, αν τύχει κι επιτρέπονται και γίνοντε ποτέ της μόδας. Κι όταν το λέω, το εννοώ ακόμα και πεθαμένος. Εκτός αν εγώ αλλάξω γνώμη...»*

Δισκογραφία:(κασέτες)

- 1) Παράνομη κασέτα 00001
- 2) Είμαι παλιάνθρωπος 00002
- 3) Γιατί φοράς κλουβί 00003
- 4) Κλάστε ελεύθερος 00004
- 5) Ο σάλιαγκας 00005
- 6) Η ζαβολιά 00006
- 7) Πάλι στην ξεφτίλα 00007
- 8) Στο φανάρι του Διογένη 00008
- 9) Ο ξαναπές - (είχε κυκλοφορήσει και σε δίσκο)(... και «Χαιρετίσματα» & «Πέσ' μου ένα ψέμα ν' αποκοιμηθώ» του Β.Παπακωνσταντίνου)

Τα παραπάνω άρθρα είναι από το περιοδικό ΜΕΤΡΟ (Μάιος 1997)

Μελοποιημένη ποίηση του Νικόλα Άσιμου

Ο Σάλιαγκας κι ο Μάλιαγκας

Σε δείχνω με το δάχτυλο
είσαι το πιο όμορφο κουμάσι, μωρό μου
είσαι το ξέρω κουφάλα
μα έχεις τόση ομορφιά...

Απάνω στα τριανταδυό
συνάντησα και γω το θάνατο,
μα το κρατάω μυστικό
πως μ' έδιωξε κι αυτός γι' αδιάβαστο.

Μια απόφαση χρειάζεσαι
και μην πολυπαραμυθιάζεσαι.
Όλα στον κόσμο ψεύτικα
ακόμα και που σ' ερωτεύτηκα.

Δεν θέλω άνθρωπο να δω
αλερετούρ ζωής, ταξίδια θανάτου,
άγγελος είμαι του κόσμου
την έχω κάνει τη ζημιά.

Ο Σάλιαγκας κι ο Μάλιαγκας
για ένα χαζό καβούκι μάλωσαν,
να βγει το μέσα έξω σας
και ας εμένα με ξαναμπαγλάρωσαν.

Λαμπόγυαλο τα κάνατε,
τη δόλια τη ζωή ξεκάνατε,
γκρεμίστε τα τρελάδικα
και κάντε τα χοροπηδάδικα.

Το καλοκαίρι με παλτό
και το χειμώνα μου γυρίζεις τσιτσίδι,
κι όλο να φύγεις σε σπρώχνω
μα μ' έχεις πάρει από κοντά...

Αρρώστια μου, σε αγαπώ
και ας με βρίσκεις παρακατιανό.
Μπορεί και να την ψώνισα
δεν φταίω που δεν αυτοκτόνησα.

Αντίστροφα κι ανάλογα
τα λογικά και τα παράλογα.
Ας μου 'λεγες ν' αραίωνα

δεν ζούμε πλέον στο μεσαίωνα.

Ο Σάλιαγκας κι ο Μάλιαγκας
για ένα χαζό καβούκι μάλωσαν,
να βγει το μέσα έξω σας
και ας εμένα με ξαναμπαγλώρωσαν.

Λαμπόγυαλο τα κάνετε,
τη δόλια τη ζωή ξεκάνετε.
Γκρεμίστε τα τρελάδικα
και κάντε τα χοροπηδάδικα.

Σημείωση: Από την ηχογράφιση έχουν απαληφθεί οι στίχοι:

"Αυτά που κάνω τώρα, αυτά που κάνω τώρα
είναι σαν να μου τρώνε την καρδιά,
γι' αυτό χοντρέ προχώρα μας πήρε η κατηφόρα,
ανέβα ν' ανταμώσουμε ξανά..."

Αγαπάω κι αδιαφορώ

Αγαπάω κι αδιαφορώ
και κρατάω τον κατάλληλο χορό,
το λοιπόν, θα αγαπάω κι εμένα
όπως εσένα.

Μην παρανοείς τα λόγια που 'χω πει,
είναι η πιο απλή του κόσμου συνταγή
Νιώσε με για να σε νιώσω κι ας πονάς,
είν' πανάκριβο, στο λέω, ν' αγαπάς.

Κοίτα με στα μάτια με υπομονή,
διώξε του άλλου κόσμου την επιρροή.
Νιώσε με για να σε νιώσω κι ας πονάς,
είν' πανάκριβο, στο λέω, ν' αγαπάς.

Αγαπάω κι αδιαφορώ
και μαζί σου το 'χω μάθει και αυτό,
παραδόξως ν' αγαπάω κι εμένα
όπως εσένα.

Την εικόνα αυτού του κόσμου δεν μπορώ,
ούτε μέσα στην σκιά του, θα χαθώ.
Μάγεψαν και σένανε τα ξωτικά,
κάνεις πάλι κύκλους σ' άλλη αγκαλιά.

Και μην μας τρομάζουν φως μου οι πληγές,
στις χρυσές στιγμές μας πλάι και αυτές.
Νιώσε με για να σε νιώσω κι ας πονάς,
είν' πανάκριβο, στο λέω, ν' αγαπάς.

Αγαπάω κι αδιαφορώ
κι έχω φτιάξει ένα καινούργιο εαυτό.
Τώρα πια, με αγαπάω κι εμένα
όπως εσένα...

Θα 'ρθω να σε βρω

Όπου να 'ναι θα 'ρθω να σε βρω
και το μυστικό μου να σου πω,
το 'ψαξα πολύ για να το πω σε σένα
κι έχανα πολύτιμο καιρό.

Μέσα απ' τα σκοτάδια κι απ' το φως,
ξεπηδώ σαν γελοτοποιός,
με τον εαυτό μου έχω γίνει ένα
και δεν είμαι πιόνι κανενός.

Στα παιχνίδια όλων σας έκανα χαλάστρα,
για κανέναν πούστη δεν θυσιάζομαι.
Πως να ξεγελάσετε μια χαμένη φάτσα,
τρέξτε και προφτάστε δεν πλησιάζομαι.

Ότι κι αν λέτε δεν μ' ακουμπάτε,
αναμασάτε λόγια θολά και ψεύτικα.
Σπίτι δεν έχω, μήτε πατρίδα, με διώξατε όλοι,
μα εσένα σε θέλω ζωντανή.

Έλα στον δικό μου τον παλμό,
ζήταγα πολύ ν' αγαπηθώ,
Έδωσα τα πάντα και τα ξαναδίνω
και γι' αυτό μπορώ να σ' αγαπώ.

Δεν θα με γνωρίσεις σαν με δεις,
είμαι κυνηγός κι ονειρευτής.
Μη σε παγιδέψουν σε καμιά βιτρίνα
και σε παραδείσους μου χαθείς.

Στα παιχνίδια όλων σας έκανα χαλάστρα,
μα στην αγκαλιά σου εκστασιάζομαι.
Όσα σου φανέρωσαν στα χαρτιά και τ' άστρα
όλα παραμύθια και σε χρειάζομαι.

Παλιέ μου πόθε, στο πέρα δώθε
μη σε χαλάσουν, φοβάμαι για σένα πιο πολύ.
Όλα τα φτίνω, τα καίω όλα, μπαίνω και βγαίνω
και δένω με σένα απ' την αρχή.

Θα νικήσουμε -Βενσερέμος

Αποκομμένος απ' όλους κι απ' όλα, σε μαγεμένη τροχιά
πήρα το δρόμο να φύγω, μα ήρθα, τίποτα δεν μ' ακουμπά
στον παράξενό μου χρόνο.

Ξέρουμε πως είναι ψέμα, μα ας γίνουμε τα δυο μας ένα,
να σ' αγκαλιάσω, να μ' αγκαλιάσεις, να ξεγελιέσαι, να ξεγελιέμαι.
Να σ' αγαπήσω, να μ' αγαπήσεις, έστω για λίγο, για τοσοδούλι.
Σαν ζευγαρώνουν δυο βεγγαλικά
μοιάζουν με μηνύματα τηλεπαθητικά
στων προσώπων μας τις ζάρες.

Με δίχως σημαίες και δίχως ιδέες, δίχως καβάτζα καμιά
ντύθηκε η μέρα τα γούστα της νύχτας και η ψυχή μου πηδά
στον απέραντο την ψίχα.

Θες ν' αγγίξεις την αλήθεια για βγες απ' έξω απ' τη συνήθεια,
σύρε κι έλα να με λούσεις, κι ας είναι της καθαρευούσης.
Να σ' αγαπήσω, να μ' αγαπήσεις, έστω για λίγο, για τοσοδούλι.
Δρεπανηφόρα άρματα περνάν
στις τσιμεντούπολεις του θανάτου το συμβάν,
ασυγκίνητο σ' αφήνει.

Σου ξαναδίνω το είναι μου τώρα, θωρακισμένη καιρέ
με μια σκληρή, παγερή τρυφεράδα, σε πλησιάζω μωρέ,
μ' αυταπάτες πια δεν έχω.

Ξέρουμε πως είναι ψέμα, μας ας γίνουμε τα δυο μας ένα.
Δες, θα φτιάχνουμε στιχάκια, να περπατάν σαν καβουράκια,
πλάγια κι ακριβά τα χάδια, φως αχνό μες στα σκοτάδια.
Μ' ένα μου πήδο θα σε ξαναβρώ
στο μαγκανοπήγαδο της ήττας μου περνώ
Βενσερέμος...Βενσερέμος...

Καταρρέω

Πήρες και τους δρόμους, πας με τα φρικιά
και με εξοντώνεις ψυχολογικά
και άρχισες τα φεμινιστικά.

Ανεξαρτησία γύρευες κι εσύ,
τρέχεις μ' όποιον φτάνεις κι όποιον σου βρεθεί.
Γιατί να σ' αγαπάω δηλαδή;

Καταρρέω...κι άλλο πλέον δεν μπορώ,
θα ερωτευτώ τον Παπαντρέο, τον Ποπάυ, τον Ζορρό
και δεν ξαναγαπάω θηλυκό.

Μ' έναν κνίτη πρώτα, και μ' έναν χριστιανό,
μ' έναν ξαναμμένο μωαμεθανό
και μ' ένανε πρεζάκια παρδαλό.

Οι δικαιολογίες είναι περιττές
κι από εμπειρίες είχες αρκετές.
Ε, άιντε, ξεκαθάρισε τι θες.

Καταρρέω... το παρατραβάς.
Πως να αποφύγω το μοιραίο, έγινα και κερατάς.
Ελεύθερέ μου έρωτα πονάς.

Έγινε της μόδας ποιος θα σακατέψει ποιον,
εποχή της ρόδας και των πυρηνικών.
Ε, κάθομαι τις τρώω το λοιπόν.

Ένας αλλά Λέων, κι όλοι εσείς τυριά
δεν σηκώνω πλέον άλλη μαχαιριά.
Ρε, που την βρήκα τέτοια λεβεντιά!

Καταρρέω...κι άλλο πλέον δεν μπορώ
Θα ερωτευτώ τον Παπαντρέο, τον Ποπάυ, τον Ζορρό
και δεν ξαναγαπάω θηλυκό. (δισ)

Καταρρέω...κι άλλον πλέον δεν μπορώ,
θα εισηγηθώ στον Παπαντρέο να με κάνει υπουργό
και δεν ξαναγαπάω θηλυκό

Μπαγάσας

Αφήνω πίσω τις αγορές και τα παζάρια,
θέλω να τρέξω στις καλαμιές και τα λειβάδια.
Να ξαναγίνω καβαλάρης
και ξαναέλα να με πάρεις ουρανό!
Για δεν υπήρξα κατεργάρης
και την χρειάζομαι τη χάρη σου, μωρέ!

Ρε, μπαγάσα, περνάς καλά 'κει πάνω;
Μιαν ανάσα, γυρεύω για να γιάνω.
Δεν το πιστεύω να με χλευάζεις,
σαν σε χαζεύω δε χαμπαριάζεις.

Πρότεινέ μου κάποια λύση,
δεν θα σου παρακοστήσει.
Και θα σου φτιάχνω τραγουδάκια
με τα πιο όμορφα στιχάκια στο ρεφρέν,
για το χαμένο μου αγώνα
που τ' αστεράκια μείναν μόνα να τον κλαιν.

Αφήνω πίσω το σαματά και τους ανθρώπους.
Έχω χορτάσει κατραπακιές και ψάχνω τρόπους,
πως να ξεφύγω από τη μοίρα
και έχω μέσα μου πλημμύρα ουρανό!

Για δεν υπήρξα κατεργάρης
και θα το θες να με φλερτάρεις, γαλανέ.

Ρε, μπαγάσα, περνάς καλά 'κει πάνω;
Κάνε πάσα καμιά ματιά και χάμω,
'κει που κοιμάσαι και αρμενίζεις,
ξάφνου αστράφτεις και μπουμπουνίζεις.
Κι ότι σου 'ρθει κατεβάζεις,
μη θαρρείς πως με ταράζεις.

Γιατί σου φτιάχνω τραγουδάκια
με τα πιο όμορφα στιχάκια στο ρεφρέν.
Για το χαμένο μου αγώνα,
που τ' αστεράκια μείναν μόνα να τον κλαιν.

Για το χαμένο μου αγώνα,
που τ' αστεράκια μείναν μόνα να τον κλαιν...